

Ikke alene i døden

Lars Ellgaard · Monday, March 23rd, 2015

af Poul Sverrild

Marie Elsebeth Quistgaard og Erhard Borch skulle giftes den 3. juni 1861. Der var lyst for dem i Hvidovre Kirke, og alt var klar til vielsen.

Dagen før brylluppet ville de trolovede tilbringe sammen, og da vejret var pænt og roligt, drog de i en sejlbåd fra Hvidovre Strand ud på Kalveboderne.

Sejlturen blev årsag til en tragisk, men også lidt romantisk afslutning på deres kærlighed.

Det blev deres sidste sejltur – ikke blot på det fredelige farvand Kalveboderne, men i det hele taget. Hvad der skete i båden, om dramaet skyldtes dårligt sømandskab, kærlighed eller måske et skændsmål, får vi aldrig at vide. Men båden kæntrede trods det gode vejr ude i Kalveboderne, og de to unge led druknedøden.

I stedet for bryllup blev det begravelse i Hvidovre Kirke.

Ikke hvem som helst

Den unge dame var ikke en frk. Hvemsomhelst. Hendes mor var søster til Peter Willemoes, den romantiske helt fra slaget på Rheden, så det var lidt af en society-begivenhed, Hvidovre og Hvidovre Kirke blev ramme om.

Den unge kvindes mor skænkede i sorg over datterens død en fornem alterduk til kirken. Dugen var lejlighedsvis i brug i et par menneskealdrer, til den var slidt og mørnet op.

Om de to forlovede havde Hvidovre Sogns Kirkebog blot at sige: “Funden druknet i Kallebod Strand, blev begge stedet til Hvile på Kirkegården ... ”

Skønt kirken ikke havde nået at besegle deres forhold med en vielse, fik de lov til at blive begravet i samme gravsted, men længe fik de ikke lov til at hvile i fred og tosomhed.

I samme grav

Brudens mor overlevede i sin sorg blot datteren i knap to år, så blev også hun begravet på Hvidovre Kirkegård.

Moderen lod sig bisætte i samme grav, som de to unge elskende, så i døden fik Erhard Borch ikke blot den brud, men også den svigermoder, han ikke nåede at få i levende live. Den beskedne hvide marmorplade, der endnu sidder indmuret i den gamle kirkegårdsmurs vestside, fortæller historien lakonisk, men dækker altså over en historie vi aldrig får helt belyst.

Som denne lille historie fortæller, er gravmæler ikke bare kilder til kunst- og navnehistorie, men også til kulturhistorie i almindelighed. Gravmælerne fortæller i sig selv historie og historier, men de kan også tjene som indgange til historier, der træder frem, når andre kilder supplerer dem.

Stenen over de to unge elskende og pigens mor er blot et blandt de mange bevaringsværdige gravmæler fra Hvidovre Kirkegård.

This entry was posted on Monday, March 23rd, 2015 at 12:01 am and is filed under
You can follow any responses to this entry through the [Comments \(RSS\)](#) feed. Both
comments and pings are currently closed.